

De kleuter op een voetstuk

EVA TIQUET

Op 26 oktober bracht Pano (Eén) een reportage over de kleuterklas. De aankondiging leidde tot gesprekken over potjestraining en wie hiervoor verantwoordelijk is. Gelukkig kaderden de reportagemakers het verhaal in een brede context: de vele instappertjes in één klas, de tranen, de slaapoogjes, de drukte, het positivisme van de kleuterjuffen, maar tegelijk ook hun zorgen en oplossingen. Via praatprogramma's, opiniestukken en sociale media werd de discussie verdergezet.

Vrij snel maakten deze gesprekken plaats voor de waan van de dag. Maar de kleuters zitten nog steeds in de klas. De kleuterjuffen en kinderverzorgsters moeten het stellen met de (on)mogelijkheden van vandaag. En ook de ouders worstelen met een beklemmend gevoel omdat ze niet steeds kunnen reageren als hun kind appel op hen doet.

Dat voelt niet goed. Zeker als je weet dat de ontwikkeling van een kind zich afspeelt in een constante interactie met de omgeving. Wanneer die wisselwerking kwaliteitsvol is, zit je goed en is er een krachtige bijdrage tot deze ontwikkeling. Als hier iets schort, kan dit nefaste effecten hebben.

Laten we duidelijk zijn: iedereen die betrokken is bij kleuteronderwijs is op zoek naar evenwicht. Kleuters ontdekken hun ritme in een nieuwe omgeving. Kleuterjuffen en scholen gaan heel vindingrijk om met de middelen die ze krijgen en halen alles uit de kast.

Ouders trachten een realistische werk-gezin-balans te vinden in een arbeidsmarkt die meer flexibiliteit vooropstelt¹.

Als alle betrokkenen zich gewrongen voelen bij een situatie, dan scheelt er duidelijk iets. Er moeten dringend oplossingen gezocht worden. Die komen er niet zolang er naar elkaar gewezen wordt. Het debat moet opengetrokken worden. Dit is het verhaal van jonge kinderen, gezinnen én kleuteronderwijs. Luisteren naar elkaar is belangrijk maar ook stappen zetten om samen te werken. Tijdens de 'conferentie van het jonge kind'² was de conclusie dat het scheppen van maximale kansen voor jonge kinderen een belangrijke gedeelde verantwoordelijkheid is voor gezinnen en de samenleving. Het is ook bij uitstek een uitdaging die de verschillende beleidsdomeinen overschrijdt.

De ideeën zijn er. Een aantal lokale initiatieven werden opgestart. Maar het thema moet blijvend onder de aandacht komen. Essentieel is vertrekken van een positief kader dat start bij het verhaal van de kleuter³.

1. Onder de titel 'Leven om te werken? Of werken om te leven?' snijdt het ACV het debat aan over de vaak problematische balans tussen werk en privéleven en worden alternatieven verkend.
2. 6 oktober 2016: 'De toekomst is jong' - een conferentie rond jonge kinderen - had als doel om een breed gedragen visie over het beleid rond jonge kinderen en hun omgeving te ontwikkelen.
3. Lees ook het interview met Michel Vandenbroeck op blz.21-24.